

Statskassen Noget, og dette, tror jeg, maa betragtes som et heldigt Forhold, især naar det — det skal jeg tilføie, — ikke sker til Skade for eller paa Beføstning af nogen Privat, navnlig ikke af Skipperne. Jeg kommer derved til at tale om det Hensyn, som det ærede Medlem gjorde gjældende at der maa tages til Giernen af Ankerne. Man kunde jo tro, og det vil maasse ligge nærmest at tro det, at Forholdet stillede sig saaledes, at der her var en virkelig Kollision mellem Giernens og Finderens Ret, saaledes at det var en Fordel for Finderen, naar han kunde beholde Ankeret i Stebet for at levere det tilbage til Giern. En saadan Kollision tror jeg imidlertid at kunne siges eksistere i Virkeligheden ikke, naar man vedtager de Forskrifter, som her er foreslaaede. Den har heller ikke tidligere eksisteret umtagen i de ulykke- lige 3 Dage, som bleve indførte ved Reskriptet af 1831. Sagen er nemlig den, at der staar i dette Reskript, at indenfor disse 3 Dage — det følger af Ordene deri — tilkommer der ikke Finderen nogen som helst Bjergsøn, dersom han vidste, at vedkommende Skipper havde mistet sit Anker. Det er jo da en Selvfølge, at naar Fiskerne ikke i Løbet af disse 3 Dage kunde fordre nogen som helst Bjergsøn, toge de ikke Ankerne, men lode dem ligge, og imidlertid var i Reglen Skipperen fejlet bort. Men ellers, naar Ankeret bliver fundet paa en saadan Tid, at Skipperen ikke mere kan styde sig ind under Reskriptet af 1831, skal det efter de Oplysninger, jeg har modtaget fra alle Sider, være saaledes, at Finderen staaer sig bedst ved at levere Ankeret tilbage til Skipperen, af hvem han faar det bedst betalt. Opffikede Anker ere ikke saadanne kurrante Handelsvarer, at man let kan blive af med dem. Efter hvad der er mig sagt, er der i Helsingør kun en eneste Mand, som giver sig af med at kjøbe brugte Anker, og han betaler naturligvis saa lidt som muligt for dem. Finderne have hidtil og ville ogsaa for Fremtiden have Fordel af at bringe Ankerne tilbage til Skipperen. Naar man fastholder dette, navnlig saaledes som det foreligger i den høitærede Justitsministers Vædringsforslag, at Findelønnen sættes til Halvdelen af Værdien, vil der i Virkeligheden ikke eksistere nogen Kollision mellem Finderens og Giernens Ret, men Begges Interesser vilde falde sammen, og det er Finderen tjenligst at bringe Ankeret tilbage til Giern. Naar man gaar ud fra dette og fastholder det, vil det deraf forstaaes, at man heller ikke behøver at være meget omhyggelig med Hensyn til Straffebestemmelser eller deslige. Det er jo det Allersmukkeste, naar man kan ordne Institutionerne saaledes, at de Resultater, man vil opnaa, komme gjerne og villigt i Kraft af Institutionerne i Stebet for, at man skal drive dem frem med Straf, hvilket ogsaa i og for sig er en uhyggelig Maade at opnaa, hvad man vil. Den anden Bei er langt at foretrække, og den er ogsaa her

tilstede. Det ligger ogsaa deri, at der ikke efter dette Lovforslag i Forbindelse med den høitærede Justitsministers Vædringsforslag er eller vil komme nogen Kollision mellem Giernens og Finderens Interesse, at man ikke behøver at se saa nøie paa de Friste, der foreskrives. Enten man foreskriver 14 Dage eller 3 Uger, bliver det altid en Smagssag, et Skjøn. Derimod er det ganske vist, hvad den høitærede Justitsminister gjorde opmærksom paa, at Fristen ikke kan være synderlig lang; thi det gjælder jo for Finderen om, at han snart kan komme til Penge for det Anker, han har fundet, enten paa den ene eller den anden Maade, enten ved at bringe det tilbage til Giern, som betaler bedst, eller ved at sælge det, hvor han kan blive af med det; undertiden sælges Ankerne til forbiisende Skibe. Jeg maa derfor holde paa, at Straffebestemmelserne med Hensyn til, at Anmeldelse skal ske i rette Tid, her ville være unødvendige, og jeg kan derfor ikke stemme for, at saadanne Straffebestemmelser indsættes, da jeg ikke paa nogen Maade anser dem for fornuftige. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds berørte endelig, at der maatte fastsættes Straffebestemmelser for borttagelsen af Bøier. I saa Henseende kan jeg ganske henholde mig til det, den høitærede Justitsminister yttrede. Det er en Selvfølge, at naar Nogen svigagtig borttager saadanne Bøier for derved at tilvende sig Fordele, som han ikke vilde have, naar Bøien blev jibdende, er et saadant Forhold kriminelt Ansvar undergivet, og det vil ikke være vanskeligt at finde de Bestemmelser i Straffeloven, hvorunder Handlingen finder ind. Bøierne blive ogsaa borte paa anden Maade, nemlig derved, at Folk, som ikke magte at tage Ankeret, tage Bøierne for at tilvende sig Bøierebet; men dette er et almindeligt Tyveri, med Hensyn til hvilket der ikke behøves nogen særegen Straffebestemmelse. Der var endelig endnu et Forhold, som det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds omtalte, og det var, at det var ønskeligt, at Finderne forsynede deres Bøier, som de fastgjøre til de blinde Anker, med et kjendeligt Mærke, saa at man kan se, hvem Bøien tilhører, og til hvilken Tid den er sat. Jeg kan i saa Henseende oplyse, at den første Del af dette i ethvert Fald finder Steb paa saadanne Steder, hvor der i det Hele taget drives Industri med Hensyn til Opffikning af blinde Anker. Fiskerne i Helsingør og langs ned ad Rysten, som give sig af dermed, have Bøier, som ere indrettede dertil, og paa disse Bøier staa vedkommende Fiskers eller Selskabs Navn malet, saa at dette ogsaa er et Forhold, som kommer af sig selv. Derimod at skrive Dato paa, hvornaar Ankeret er fundet, vil ikke let være gjørligt. Dette kan man ikke faae en Maler til at gjøre i saa kort Tid, hvor det kun dreier sig om 8 Dage. Jeg tror dog heller ikke, at det behøves, thi naar Navnet staa paa, saa er det et ganske godt Mærke, og desu-